

Arrest

nr. 295 193 van 6 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BOUJDAINI *loco* advocaat B. LOOS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 25 september 2019.

1.2. Op 20 oktober 2020 wordt verzoeker een eerste maal gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat. Verzoeker wordt een tweede maal gehoord door het CGVS op 21 maart 2021 eveneens bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 17 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

" A. Feitenrelaas

U bent een Afghaanse Pashtoun geboren op [...]09/2001 in Haidarkani en een soennitische moslim. U bent afkomstig uit Haidarkhani, Mehtarlam in de provincie Laghman en woonde daar tot 2008. Nadien verhuisde u samen met uw familie naar Kabul waar u woonde tot aan uw vertrek.

Uw broer, A.(...) W.(...) werkte sinds 2007 als tolk in dienst van de Amerikanen toen zijn activiteiten in het dorp waar jullie woonden bekend werden. Volgens uw verklaringen verhuisden jullie in 2008 naar Kabul naar de Yakakot-wijk, meer specifiek naar Qali-i-Ali Mardan. In november 2011 werden jullie thuis aangevallen door onbekende gewapende mannen, uw vader werd geslagen en uw zus F.(...) raakte gewond. Door deze problemen besloot uw familie opnieuw te verhuizen naar Nowrozabad. In februari en maart 2013 werd uw broer opnieuw telefonisch bedreigd en werd besloten dat hij het land zou verlaten. Van Nowrozabad gingen jullie terug naar politiedistrict 9 naar Banaie waar u verbleef tot uw vertrek. Daar was alles aanvankelijk rustig tot uw vader twee jaar voor uw vertrek werd tegengehouden op weg naar zijn werk door de Taliban. De Taliban dreigde via uw vader ermee om u, uw broer en uw zussen te doden indien uw vader er niet zou in slagen om uw broer aan hen uit te leveren. U moest stoppen met naar school gaan, en thuis blijven sindsdien. Kort voor uw vertrek begin mei 2018 werd uw vader twee dagen ontvoerd toen hij op weg was naar zijn winkel. Toen hij zijn ontvoerder beloofde zijn zoon aan hem uit te leveren, werd hij vrijgelaten. Na zijn vrijlating nam hij u, uw broer, uw zussen en uw moeder dringend mee naar het huis van een vriend, en drong er op aan dat jullie het land verlieten. Deze vriend van uw vader S.(...) zocht voor jullie een smokkelaar en na twee nachten vertrokken u en uw broer A.(...) richting Iran en daarna richting Turkije. Op de Iraans-Turkse grens raakten jullie elkaar kwijt. Nadat u een tijdje op hem wachtte in Turkije, reisde u verder naar Griekenland. Daar kreeg u de kans om naar België te komen waar u op 24 september 2019 aankwam en een verzoek tot internationale bescherming indiende bij de Belgische autoriteiten op 25 september 2019.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende stukken voor: uw originele taskara (o) en een officiële vertaling van uw taskara (o).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vervolging door de Taliban vreest omwille van bedreigingen die uw vader en uw familie kreeg naar aanleiding van het werk van uw broer als tolk voor buitenlandse militairen.

Doorheen uw verklaringen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Zo dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat uw familie na het vertrek van uw broer uit Afghanistan nog gevisieerd werd door de Taliban omwille van zijn werk.

Hoewel er kan aangenomen worden dat uw broer problemen ervaarde door zijn werk als tolk voor buitenlandse troepen, zijn uw verklaringen over de problemen die zich na zijn vertrek zouden hebben voorgedaan vaag, weinig concreet en bovendien weinig logisch te noemen. Zo is het opmerkelijk dat de Taliban in de drie jaar na het vertrek van uw broer, geen pogingen meer ondernam om uw broer te vinden, om dan plots, uit het niets, twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan uw vader terug te bedreigen om uw broer aan hen uit te leveren (NPO 1, p. 7). Deze manier van handelen van de Taliban is weinig logisch, men kan immers veronderstellen dat indien de Taliban uw broer had willen vinden zij

geen drie jaar zouden wachten. Gedurende deze drie jaar slaagden u en uw broer om school te lopen: u verklaarde een jaar school te lopen in Nowruzabad en nadien twee jaar school in Lhesa Haji Abdul Kadir in de buurt van uw woonplaats (NPO 1, p. 14) zonder noemenswaardige problemen of voorzorgsmaatregelen (NPO 1, p. 14 en p. 18). Bovendien dient erop gewezen te worden dat u zelf aangaf dat jullie woon- en verblijfplaats sinds het vertrek van uw broer in 2013 steeds in het politiedistrict/zone 9 lag (Verklaring DVZ, Persoonsgegevens, vraag 10), en bij nazicht van de door u opgegeven woonplaatsen en scholen blijkt dat de eerste verblijfplaats waar jullie domicilie lag en de aanval plaatsvond, namelijk in Ali Mardan Kalay en uw laatste tijdelijke verblijfplaats in Banaie, waar jullie woonden toen uw vader bedreigd werd, dicht bij elkaar in de buurt liggen, de bewijsstukken hiervoor zijn toegevoegd aan uw dossier. Deze vaststellingen ondermijnen reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Nog opmerkelijker is de vaststelling dat ondanks uw verklaring dat de bedreigingen aan het adres van uw vader steeds intenser werden (NPO 1, p. 18), de Taliban eigenlijk louter dezelfde vraag aan uw vader herhaalden gedurende twee jaar namelijk waar uw broer zich bevond. Deze vaststelling doet al de wenkbrauwen fronsen omdat men zou kunnen veronderstellen dat de Taliban gezien het goed uitgeruste intelligentienetwerk met tal van informanten in de stad Kabul, geen vijf jaar lang in het ongewisse zou blijven over uw broer, en daarom lijkt uw verklaring dat zij gedurende al die tijd bleven eisen dat uw vader uw broer aan hen zou uitleveren (NPO 1, p. 21) weinig waarschijnlijk. Daarenboven kan het verwonderen dat gezien de capaciteit van de Taliban om uw vader telkens opnieuw te traceren, ook al veranderde hij zijn routes en hun geslaagde poging hem te ontvoeren (NPO 1, p. 7, 18), de Taliban klaarblijkelijk geen verdere pogingen ondernam om uw broer op te sporen. Zo lieten ze het na om bij jullie thuis te komen zoeken, noch zochten zij naar één van jullie in de winkel in market Aryana, een winkel die uw vader sinds jaar en dag uitbaatte, noch zochten zij in jullie tijdelijke verblijfplaats in Banaie die toebehoorde aan de vriend van uw vader, S.(...), die de winkel naast die van uw vader uitbaatte (NPO 1, p. 8, 16). Er kan immers aangenomen worden dat als de Taliban uw vader telkens kon traceren, dat zij ook de weg naar de winkel en de weg naar jullie verblijfplaats gemakkelijk konden te weten komen. En hoewel u aangaf dat uw vader nog nauwelijks het huis verliet na zijn ontvoering en na uw vertrek, stuurde hij u in december, u was toen in Griekenland, wel een officiële vertaling van uw taskara (NPO 1, p. 16) en slaagde hij erin een deel van zijn winkel te verkopen om uw reis en die van uw broer A.(...) te kunnen financieren (NPO 1, p. 9). Daarenboven stelt zich evengoed de vraag waarom uw vader niet zei dat uw broer naar het buitenland vertrokken was, maar bleef volhouden dat hij hem zou uitleveren aan hem en dat tot vijf jaar na zijn vertrek (NPO 1, p. 21). In het licht van bovenstaande vaststellingen lijken uw verklaringen over de bedreigingen door de Taliban vaag, weinig concreet en weinig plausibel en is de lakse houding van de Taliban, indien zij uw familie werkelijk wilden viseren omwille van de activiteiten van uw broer, weinig aannemelijk. Deze vaststellingen doen ernstige vragen rijzen of de gebeurtenissen wel plaats hebben gevonden zoals u ze verklaart.

Verder dient er vastgesteld te worden dat u het naliet om bij DVZ een cruciaal element in uw asielrelaas te vermelden, namelijk de ontvoering van uw vader door de Taliban. Uw verklaring dat uw vader twee dagen werd vastgehouden, waarna hij u en uw broer A.(...) met aandrang verzocht om te vluchten (NPO 1, p. 18), vermeldde u niet tijdens uw gehoor bij DVZ. Toen u bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud te kans kreeg om opmerkingen te maken bij het verslag, gaf u hierover niets aan. Toen u werd gevraagd of u alle essentiële elementen had kunnen weergeven bij DVZ, antwoordde u ja (NPO 1, p. 4). Pas veel later tijdens het onderhoud bracht u plots de ontvoering van uw vader naar voor (NPO 1, p.18). Toen u gevraagd werd waarom, antwoordde u eerst dat deze vraag niet werd gesteld op DVZ, wat natuurlijk niet volstaat als antwoord en toen u opnieuw werd gevraagd waarom u het bij het begin van het persoonlijk onderhoud niet vermeldde zei u dat u nerveus was en dat u dacht dat u dit niet kon delen (NPO 1, p. 19). Dit verklaart geenszins waarom u naliet recht te zetten dat u een cruciaal element in uw asielrelaas, namelijk de ontvoering van uw vader door de Taliban, ontbrak. Dit was immers de directe aanleiding voor uw vlucht, want volgens uw verklaringen nam uw vader jullie meteen na zijn thuiskomst dringend mee naar een huis van een vriend (NPO 1, p. 19) en drong hij er op aan dat jullie het land verlieten. Volgens uw advocate sprak u in een eerdere consultatie met haar over deze ontvoering (NPO 1, p. 20). Echter kan sowieso niet aangenomen worden dat u dergelijk belangrijk feit niet zou aanhalen op de DVZ, nog los van het feit dat u zelfs verzuimde dit aan het begin van het onderhoud te vermelden ondanks de expliciete vraag of u alle essentiële elementen op de DVZ heeft kunnen vertellen. Deze vaststelling doet reeds ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde ontvoering.

Bovendien zijn uw verklaringen over de omstandigheden van zijn ontvoering vaag, beperkt en weinig concreet te noemen.

Gevraagd hoe u over de ontvoering te weten kwam, geeft u op laconieke wijze aan dat uw vader u dit na zijn vrijlating had verteld. Echter blijkt evenzeer dat uw vader voor een periode van twee dagen werd ontvoerd en hij in de periode voordien op regelmatige wijze werd bedreigd. Dat u pas na zijn vrijlating over de ontvoering te weten kwam doet dan ook de wenkbrauwen fronsen (NPO 1, p.18-19). Wanneer u wordt gevraagd wat uw vader deelde met u over de ontvoering, verklaart u dat hij u enkel zei dat hij ontvoerd was en niets anders omdat u op dat moment klein was (NPO 1, p. 19), u was toen 17 jaar oud. Uw antwoord dat u minderjarig was, volstaat echter niet als verklaring voor het volledige gebrek aan informatie over deze ontvoering. Immers, deze ontvoering was de aanleiding voor de vlucht van u en uw broer, en het is moeilijk aan te nemen dat uw vader na het zich voordoen van zo'n ernstig incident, dat voor hem de aanleiding was om u en uw broer te laten vertrekken, u niet zou voorzien met de nodige informatie omtrent deze ontvoering, nog los van het feit dat hij redelijkerwijs ook wist dat u een verzoek tot internationale bescherming zou indienen. Sowieso mag er van een verzoeker verwacht worden dat hij alle nodige informatie omtrent zijn asielaanvraag geeft, en kan men veronderstellen dat u ook zou op de hoogte zou willen gebracht worden en actief informatie zou hebben ingewonnen te meer omdat u en uw oudere broer A.(...) die hier in België woont, in contact zijn met uw vader en u had dus ruimschoots de mogelijkheid om de omstandigheden van zijn ontvoering te bevragen. U had daartoe bovendien ruimschoots de tijd tussen uw aankomst 24 september 2019 en uw gehoor in oktober 2020.

Daarenboven mag het ten zeerste verbazen dat de Taliban na vijf jaar vruchteloze pogingen om uw broer te vinden, uw vader simpelweg vrijlieten met dezelfde vage belofte dat hij zijn zoon aan hen zou uit te leveren (NPO 1, p. 18). Het valt moeilijk aan te nemen dat de Taliban nadat zij de moeite hadden genomen om uw vader te ontvoeren, hier opnieuw genoeg mee zou nemen, wetende dat uw vader in de twee jaar voor uw vertrek ondanks verschillende bedreigingen nooit was ingegaan op dezelfde eis (NPO 1, p. 7). In het licht van deze vaststelling is uw verklaring dat uw vader zonder verdere voorwaarden door de Taliban werd vrijgelaten (NPO 1, p. 21) weinig plausibel te noemen. Deze onwaarschijnlijke manier waarop de ontvoering van uw vader zich ontknoopte, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder en maakt samen met de vaagheid van uw verklaringen, het gebrek aan concrete informatie over de ontvoering door de Taliban en de vaststelling dat u naliet om deze ontvoering te vermelden in uw asielrelaas, dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op losse schroeven komt te staan.

Verder dient er te worden opgemerkt dat ondanks het zware dreigement van de Taliban, namelijk dat zij heel de familie zouden uitmoorden indien uw broer niet zou worden uitgeleverd, er zich sinds de vrijlating van uw vader in mei 2018 over een periode van ruim 3,5 jaar klaarblijkelijk geen incidenten meer voordeden. Ook in de periode na de machtsovername van de Taliban, waarin zij volledig vrij spel kregen, deden zich geen enkel incident voor, en slaagde uw vader er in om de tweede helft van zijn winkel te verkopen (NPO 2, p. 5). Niettemin blijkt uit uw verklaringen dat zowel uw ouders en uw zussen al die tijd in Kabul verbleven (NPO 1, p.10) tot ze in september 2021 vertrokken naar Iran (NPO 2, p. 4). U gaf dan wel aan dat uw familie zich voortdurend zou verplaatsen van jullie huis naar het huis van de vriend van uw vader (NPO 1, p. 8). Echter, los van het feit dat dit gezien de ongeloofwaardige ontvoering weinig aannemelijk overkomt, kan sowieso niet worden ingezien dat de Taliban er gedurende deze zeer ruime periode niettemin niet in zou slagen uw familie te lokaliseren indien ze hen werkelijk willen viseren. Naast het feit dat beide locaties niet ver uit elkaar liggen, kan er nogmaals op worden gewezen dat de Taliban in Kabul over een goed uitgeruste intelligentienetwerk met tal van informanten beschikt in de stad Kabul. Dat uw familie tot september 2021 altijd in Kabul heeft kunnen leven zonder verdere incidenten of dreigementen inzake uw broer (NPO 2, p. 7), is een verdere bevestiging van het weinig geloofwaardig karakter van de door u verklaarde vervolgingsvrees.

Voorts dient er op te worden gewezen dat hoewel uw broer het land verliet uit vrees van een vervolging van de Taliban en zijn familie in Kabul achterbleef, er op zijn Facebookprofiel tot op de datum van nazicht (Nazicht Facebookprofielen, 22/03/2022) duidelijk aangegeven staat dat hij een tolk is voor de Amerikaanse strijdkrachten. Het is bevreemdend dat iemand wiens familie nog steeds bloot zou staan aan vervolging door de Taliban omwille van zijn werk als tolk, via een publiek medium als Facebook dit blijvend kenbaar zou maken. Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees. In de kantlijn dient te worden opgemerkt dat er eveneens ernstige twijfels zijn bij uw verklaring dat u A.(...) bent verloren op de grens tussen Iran en Turkije (DVZ Persoongegevens, vraag 17 en NPO 1, p. 11) en sindsdien geen contact meer heeft (NPO 2, p. 7). Bij nazicht van het Facebookprofiel van uw broer A.(...) W.(...) (Nazicht Facebookprofielen, 22/03/2022) werd immers vastgesteld dat hij in contact is met A.(...) W.(...), een persoon die hij 'broer' noemt. Op het profiel van A.(...) W.(...) staat dat deze persoon in Pennsylvania, US woont momenteel. Op dit profiel reageert eveneens een persoon met de naam 'S.(...) F.(...) W.(...)', die eveneens 'broer' wordt genoemd door

A.(...) W.(...). Hiermee geconfronteerd op uw tweede persoonlijk onderhoud ontkende ten stelligste u de persoon van het profiel A.(...) W.(...) te kennen (NPO 2, p. 7) en ontkende u eveneens dat het profiel Shah Faisal W.(...) u toebehoorde (NPO 2, p. 8). Er kan echter getwijfeld worden aan uw verklaring. Uit de printscreens die toegevoegd zijn aan uw administratief dossier blijkt immers dat A.(...) W.(...) een foto post van zijn neefjes, de kinderen van uw broer A.(...) W.(...) en dat zij gemeenschappelijke kennissen hebben. Dat u deze persoon, met dezelfde naam als uw broer A.(...), en dezelfde familienaam als uzelf, in het geheel niet zou kennen, kan dan ook betwijfeld worden. Gezien de vele contacten van dit profiel, doet dit eveneens vermoeden dat u bewust weigert een duidelijk beeld te scheppen van uw (familiale) netwerk in Afghanistan. Het profiel van A.(...) W.(...) bevestigt verder de reeds boven aangebrachte ongeloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de bedreigingen van uw familie door de Taliban. Op een van de foto's, gepost op 8 april 2018 verklaart A.(...) W.(...) op bezoek te zijn in de provincie Kapisa. Dit is één maand voor jullie vertrek, in een periode waarvan u verklaarde dat u reeds bijna twee jaar was gestopt met school en thuis moest blijven van uw vader omwille van de veiligheid en kort voor de vermeende ontvoering van uw vader (NPO 1, p. 14). Ook op 12 april 2018 post A.(...) W.(...) een foto die moeilijk te rijmen vallen met deze verklaring. Op deze foto reageert uw broer A.(...) W.(...). Op het profiel van A.(...) W.(...) werden verschillende foto's gepost in de periode voorafgaand jullie vertrek, deze passen evenmin in het beeld dat u schepte van de omstandigheden waarin u leefde voor uw vertrek. Deze vaststellingen laten weinig heel van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Er dient ten slotte worden aangestipt dat u zich niet louter kan beroepen op de problemen die uw broer destijds had omwille van zijn beroep als tolk om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. In het kader van de asielaanvraag van uw broer W.(...) A.(...) werd besloten tot een erkenning als vluchteling. Er dient echter op gewezen te worden dat elk verzoek om internationale bescherming wordt beoordeeld op zijn individuele merites. Op basis van bovenstaande kan er geoordeeld worden dat er hier geen sprake is van een actueel risico op vervolging waaraan u bloot zou staan omwille van de problemen van uw broer. Uit uw verklaringen tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud blijkt dat uw familie weliswaar is vertrokken naar Iran in september 2021 (NPO 2, p. 4) maar dat er zich geen problemen hebben voorgedaan met de Taliban (NPO 2, p. 5). Rekening houdend met bovenstaande vaststelling dat de problemen van uzelf en uw familie niet geloofwaardig worden geacht, kan dan ook besloten worden dat er momenteel geen elementen voor handen zijn in uw dossier dat uw familie gevisieerd wordt omwille van het beroep van uw broer A.(...). Bovendien dient er ook nogmaals op gewezen te worden dat uw broer op zijn Facebookprofiel nog steeds aangeeft een tolk te zijn voor de Amerikaanse strijdkrachten, zelfs na de machtsovername wat erg bevreemdend overkomt moest zijn familie daadwerkelijk gevisieerd worden door de Taliban in Afghanistan. Zie hiervoor de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier (Nazicht facebookprofielen 22/03/2022).

Wat betreft de blote bewering van uw advocate tijdens het tweede persoonlijke onderhoud dat u over geen netwerk zou beschikken in Afghanistan, dient te worden opgemerkt dat uit bovenstaande vaststellingen reeds blijkt dat u geen klaarheid wenst te scheppen over dit netwerk. Bovendien vermeldde u in het eerste interview dat uw vader 2 broers en één zus had (NPO 1, p. 10), wat u dan in het tweede persoonlijke onderhoud weer ontkende (NPO 2, p. 11), en dan via uw advocaat terug bevestigde. Dergelijke volatiele verklaringen versterken het vermoeden dat u uw netwerk in Afghanistan bewust verzwijgt.

De documenten die u neerlegt om uw asielrelaas te staven, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara en de vertaling ervan bevat louter persoonsgegevens wijzen er enkel op dat u van Afghaanse nationaliteit bent, wat hier niet ter discussie staat. Deze taskara bevat echter geen informatie over de door u ingeroepen problemen met de Taliban en kunnen deze dan ook niet aantonen. De documenten die u doorstuurde na het gehoor omtrent uw verblijf in Griekenland, werpen eveneens geen ander licht op uw dossier. Wat betreft de foto's die u stuurde van uw familieleden die zich momenteel in Iran zouden bevinden, dient erop te worden gewezen dat deze foto's geen elementen bevatten die uw asielrelaas kunnen ondersteunen. Verder bewijst het tracingdocument dat u neerlegde louter dat u een tracing opstartte voor uw broer A.(...) W.(...), maar bevat dit document verder geen bewijswaarde in het kader van uw asielrelaas. Dit document kan evenmin de bovenstaande vaststellingen omtrent uw broer wijzigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land

blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul, Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul, Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan

worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen.** van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of

gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna “*Vluchtelingenconventie*”) en de artikelen 48/3-48/6 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘*Vreemdelingenwet*’), artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. (hierna “*Kwalificatierichtlijn*”), artikel 10 van Richtlijn 2013/32/EU (‘*Procedurerichtlijn*’), de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur.

In een eerste middelonderdeel hekelt verzoeker dat verwerende partij de bestreden beslissing getroffen heeft terwijl er een flagrant gebrek is aan objectieve en betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan, en de evolutie ervan in de nabije toekomst. Hetgeen hij tracht te staven door te verwijzen naar de UNHCR ‘*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*’ van februari 2022, het EUAA-rapport inzake Afghanistan van januari 2022, en de EUAA “*Country Guidance*” voor Afghanistan van april 2022. Naast de bovenvermelde documentatie verwijst verzoeker in dit kader ook naar het UNHCR rapport van februari 2022 omtrent de situatie in Afghanistan. Verzoeker vervolgt door te stellen dat verwerende partij de voornoemde objectieve informatie compleet buiten beschouwing laat. Hij meent dat verwerende partij de informatie enkel in rekening bracht in het kader van de beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Omtrent andere aspecten van zijn vrees meent verzoeker dat er op heden niet genoeg informatie voorhanden is. Ook stelt hij vast dat verwerende partij nergens verantwoordt waarom er wel genoeg bronnen zouden zijn om de nodige beoordeling te maken. Daarbij wijst hij erop dat verwerende partij zelf lijkt te impliceren dat er niet met zekerheid gesteld kan worden dat er geen beschermingsnood is voor Afghanen op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dan ook dat verwerende partij de bewijslast onterecht omdraait en verwijst vervolgens naar documentatie van verwerende partij en ACLED om zijn punt kracht bij te zetten. In het kader van dit middelonderdeel verwijst verzoeker ook naar arrest nr. 270 813 van de Raad en hetgeen hierin gesteld werd over de bronnen die ten tijden van de uitspraak van dat arrest toegankelijk waren. Verzoeker stelt dat verwerende partij slechts twee bronnen heeft toegevoegd aan de bronnen die daar besproken werden, namelijk de 'COI Focus' van 5 mei 2022 en de 'Country Guidance Note' van EUAA van april 2022. Vervolgens gaat verzoeker in op de analyses van de EUAA en UNHCR in de eerder vermelde documentatie en de tekortkomingen hiervan. Verzoeker herinnert er daarbij aan dat verwerende partij niet enkel moet nagaan of hij *in concreto* reeds het slachtoffer werd van vervolging in het verleden, maar ook moet onderzoeken wat het risico zal zijn bij een terugkeer. Hetgeen hij meent dat verwerende partij heeft nagelaten te doen.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker in op zijn risico profiel. Hij vat dit onderdeel aan door in te gaan op het risico dat hij loopt omdat zijn broer tolk voor de Amerikanen was. Verzoeker stelt onder verwijzing naar documentatie van de EUAA, UK Home Office en het Nederlands Ministerie van Buitenlandse zaken dat niet alleen personen die tolkten voor buitenlanders problemen kennen, ook hun familieleden ervaren er problemen door. Verzoeker vervolgt door omtrent zijn geloofwaardigheid te stellen dat de verklaringen die hij deed over zijn broer hem spijten. Hij herhaalt bepaalde verklaringen en stelt dan dat hij slecht advies kreeg hetgeen hij niet durfde te zeggen tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Ook wijst hij erop dat hij geen netwerk heeft in Afghanistan. Dat hij verklaarde er een tante te hebben kwam door de stres die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud had. Vervolgens gaat verzoeker in op het risico dat hij heeft wegens zijn (toegeschreven) verwestering. Verzoeker stelt dat personen die lange tijd in het Westen verbleven hebben, een specifiek risico op vervolging lopen omwille van een perceptie dat ze 'verwesterd' zijn. Hij loopt dit risico omdat hij als 23-jarige Afghanistan verliet in 2016. De (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur zal het voor verzoeker bijzonder moeilijk maken om te aarden in Afghanistan en daardoor zal de Afghaanse gemeenschap en Taliban zich afvragen of hij niet 'besmet' is geraakt door het verblijf in het westen. Hierbij wijst hij op het belang van hoe hij gepercipieerd zal worden in Afghanistan. Vervolgens geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over het begrip 'verwestering' waarna hij ook een uiteenzetting geeft over het risico dat verwesterde personen in Afghanistan lopen en hoe dit inpast in het Belgische vluchtelingenrechtelijke kader. Verder zet verzoeker aan de hand van een zekere hoeveelheid documentatie uiteen dat Afghanen die terugkeren te maken krijgen met stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting hetgeen betekent dat zij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet lopen. Eveneens aan de hand van veelvuldige verwijzingen naar documentatie betoogt verzoeker dat ook na de machtsovername van de taliban er ernstige aanwijzingen zijn dat personen die als verwesterd beschouwd worden, een reëel risico op vervolging of het lijden van ernstige schade in de zin van respectievelijk artikel 48/3 en artikel 48/4 Vreemdelingenwet lopen. Verzoeker vervolgt door te stellen dat het onderzoek dat werd gevoerd naar het risico dat hij loopt omwille van toegeschreven verwestering en terugkeer uit het westen gebrekkig was. In dit kader betoogt verzoeker dat verwerende partij een selectieve lezing van de EUAA *Country Guidance* van april 2022 maakt. Hetgeen hij aanwijst door te verwijzen naar bepaalde passages van dit rapport en de beoordeling van verwerende partij hieraan te toetsen en vervolgens uiteen te zetten hoe COI gebruikt zouden moeten worden.

In een derde middelonderdeel gaat verzoeker in op de risico's die gepaard gaan met het leven onder het taliban bewind. Hij vat dit betoog aan door middel van een theoretische uiteenzetting over artikel 48/4, b) van de Vreemdelingenwet en artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn. Vervolgens haalt hij verschillende COI en pers bronnen aan om erop te wijzen hoewel er geen volledige duidelijkheid is over het taliban beleid op heden er wel al een aantal onrustwekkende tekenen zijn die erop wijzen dat het leven in Afghanistan een risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, b) van de Vreemdelingenwet kan inhouden. Ter staving hiervan verwijst hij ook veelvuldig naar historische bronnen die een beeldschetsen over hoe het taliban beleid werkte in de gebieden die de taliban van 2001 tot 2021 in handen had en in heel Afghanistan toen de taliban er de vlag zwaaide tussen 1996 en 2001. Ook wijst hij op het notoire profiel van de personen die op heden de leiding over de taliban hebben.

In een vierde middelonderdeel weidt verzoeker uit over de reisrestricties die bestaan in Afghanistan. Hij meent dat hij hierdoor bij binnenkomst in Afghanistan meteen geïdentificeerd zal kunnen worden als een persoon die in het westen is verbleven. Hetgeen een risico op ernstige schade met zich mee brengt gezien de visie van de taliban op het westen en de draconische straffen die de taliban opleggen voor de minste inbreuk op hun voorschriften.

In zijn vijfde middelonderdeel zet verzoeker uiteen dat er zich in Afghanistan tegelijkertijd twee verschillende gewapende conflicten voordoen. Namelijk een conflict tussen de taliban en het National Resistance Front (NRF) (trouw aan de voormalige regering) en een conflict tussen ISKP en de taliban. In dit kader stelt verzoeker dat er geen beoordeling van het veiligheidsrisico in zijn eigen regio van herkomst is gemaakt in de bestreden beslissing.

Hij stelt vervolgens dat er ruimschoots indicaties beschikbaar zijn dat er een conflict is in zijn regio van herkomst. Dit tracht hij te staven door uitvoerig te citeren uit documentatie van onder anderen ACLED, de EUAA, Human Rights Watch.

Op grond van al het voorgaande vraagt verzoeker “1. In hoofdorde, de bestreden beslissing te hervormen en hem: (a) te erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet; (b) zo uw Raad zou oordelen dat hij niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling, hem de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen; 2. In ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, zo uw Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over zijn beschermingsstatuut”.

2.2. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een kopie van de bestreden beslissing (bijlage 1) en een attest BJB (bijlage 2).

3. Aanvullende nota's

3.1. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota van 4 september 2023 neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

(1) EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf; (2) EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>; (3) EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (4) COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022 (papieren versie in bijlage); (5) COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (6) EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (7) EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (8) EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (9) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf; (10) UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>.

3.2. Verzoeker legt een aanvullende nota dd. 4 september 2023 neer waarin, in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

(1) UNHCR, “International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan November 2022”, Intervisie Nansen, 17 november 2022, powerpoint (bijlage 1);
(2) UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), “Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan (Update I)”, February 2023, <https://www.refworld.org/docid/63e0cb714.html>;
(3) DRC, “Afghanistan Conference – The Human Rights Situation after August 2021”, 30 december 2022, <https://asyl.drc.ngo/media/13vhsflb/drc-afghanistan-conference-report-28nov2022.pdf>;
(4) Freedom House, “A Needs Assessment Of Afghan Human Rights Defenders”, januari 2023, <https://freedomhouse.org/sites/default/files/2023-01/AfghanHRDSReportJan2023.pdf>;
(5) The Guardian, “Afghan supreme leader orders full implementation of Sharia law”, 14 november 2022, <https://www.theguardian.com/world/2022/nov/14/afghanistan-supreme-leader-orders-full-implementation-of-sharia-law-taliban>;
(6) Brookings Institution, “Afghanistan in 2023: Taliban internal power struggles and militancy”, 3 februari 2023, <https://www.brookings.edu/blog/order-from-chaos/2023/02/03/afghanistan-in-2023-taliban-internal-power-struggles-and-militancy/>;

- (7) Nansen Note 3-22, "Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer", oktober 2022, <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2022/10/NANSEN-Notes-Afghanistan-2022-3-AFGHANISTAN-EEN-ANALYSE-VAN-HET-BESCHERMINGSBELEID-EN-RISICOS-BIJ-TERUGKEER.pdf>;
- (8) EUAA, "Afghanistan – Security Situation. Country of Origin Information Report", augustus 2022, gepubliceerd 16 September 2022, https://www.ecoi.net/en/file/local/2077805/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- (9) EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022, gepubliceerd 16 September 2022, https://www.ecoi.net/en/file/local/2077430/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- (10) OHCHR, "Afghanistan: Taliban's targeting of women and NGOs preventing delivery of life-saving assistance is deplorable", say UN experts, 30 december 2022, <https://www.ohchr.org/en/statements/2022/12/afghanistan-talibans-targeting-women-and-ngos-preventing-delivery-life-saving>; AAN, K. CLARKE, 'Bans on women working, then and now: The dilemma's of delivering humanitarian aid during the first and second Islamic Emirates, Afghan Analyst Network, April 2023, en SIGAR, 2023 High Risk List, <https://www.sigar.mil/pdf/spotlight/2023-High-Risk-List.pdf>;
- (11) EUAA, "Afghanistan. Targeting of individuals, augustus 2022", gepubliceerd 16 September 2022, https://www.ecoi.net/en/file/local/2077428/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- (12) AMNESTY INTERNATIONAL, "The Rule of Taliban. A Year of Violence, Impunity and False Promises", 15 augustus 2022, <https://www.amnesty.org/en/documents/asa11/5914/2022/en/>;
- (13) United Nations Security General: "The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security", 27 February 2023, https://unama.unmissions.org/sites/default/files/a77772-s2023151sg_report_on_afghanistan.pdf;
- (14) UNAMA, "Human Rights situation in Afghanistan February-April 2023", 9 May 2023, <https://unama.unmissions.org/human-rights-monitoring-and-reporting-0>;
- (15) UNAMA, "Corporal Punishment and the Death Penalty in Afghanistan", May 2023, <https://unama.unmissions.org/corporal-punishment-and-death-penalty-afghanistan>;
- (16) Afghan Analyst Network, "Lashing, Beating, Stoning: UNAMA tracks corporal punishment and the death penalty in Afghanistan", 8 mei 2023, <https://www.afghanistan-analysts.org/en/reports/rights-freedom/lashing-beating-stoning-unama-tracks-corporal-punishment-and-the-death-penalty-in-afghanistan/>;
- (17) EUAA, Country Guidance: Afghanistan, January 2023, https://www.ecoi.net/en/file/local/2086795/2023_Country_Guidance_Afghanistan_EN.pdf;
- (18) In een laatste deel gaat verzoeker ook in op de onmogelijkheid voor Afghanen om reisdocumenten te verkrijgen en de risico's die daarmee gepaard gaan.
De voormelde rapporten worden in de aanvullende nota uitvoerig toegelicht.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming zijn originele taskara en een vertaling ervan neer. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de identiteit en Afghaanse nationaliteit niet wordt betwist door verwerende partij. Evenmin wordt betwist dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Laghman maar sinds 2008 tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in 2018 in Kabul woonde.

6.3. Verzoeker beroept zich in het verzoekschrift vooreerst op een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn profiel als broer van een voormalige tolk die actief was voor buitenlandse troepen in de jaren voor de machtsovername door de taliban en citeert landeninformatie ter staving van zijn vrees.

Uit de gegevens van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de broer van verzoeker in het verleden als tolk werkte voor de Amerikanen en dat deze broer omwille van deze activiteiten in België werd erkend als vluchteling. Het administratief dossier bevat verder geen gegevens over de erkenning van verzoekers broer als vluchteling, maar verzoeker verklaart hierover dat de reden waarom zijn familie vanuit Laghman naar Kabul is verhuisd was dat in het dorp waar ze woonden bekend was geraakt dat zijn broer als tolk optrad voor buitenlandse troepen (notities PO I, p. 12). In de bestreden beslissing wordt gesteld dat aangenomen kan worden *“dat uw broer problemen ervaarde door zijn werk als tolk voor buitenlandse troepen”* maar dat zijn verklaringen over de problemen die zich voor verzoeker en zijn familie na zijn vertrek zouden hebben voorgedaan *“vaag, weinig concreet en bovendien weinig logisch te noemen”* zijn en anderzijds dat verzoeker zich *“niet louter kan beroepen op de problemen die uw broer destijds had omwille van zijn beroep als tolk om in aanmerking te komen voor internationale bescherming”*. Daarbij wordt overwogen dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites moet worden onderzocht, dat uit zijn verklaringen blijkt dat zijn familie weliswaar is vertrokken naar Iran in september 2021 maar er zich geen problemen hebben voorgedaan met de taliban en dat zijn broer op zijn Facebookprofiel nog steeds aangeeft een tolk te zijn voor de Amerikaanse strijdkrachten *“wat erg bevreemdend overkomt moest zijn familie daadwerkelijk gevisceerd worden door de taliban in Afghanistan”*.

Uit het voorgaande blijkt dat niet betwist wordt dat verzoeker de broer is van een in België erkende vluchteling die zelf een tolk was voor buitenlandse troepen voor de machtsovername door de taliban en die omwille van problemen die hij daardoor gekend heeft, Afghanistan (lang) voor de machtsovername heeft verlaten.

Op basis van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan hierover het volgende worden vastgesteld.

Gedurende de jaren van het gewapend conflict tussen de taliban en de voormalige Afghaanse regering gesteund door buitenlandse troepen waren personen die voor buitenlandse troepen werkten en tolken in het bijzonder, een prioritair doelwit voor de taliban en dit vooral in gebieden waar de taliban een sterke aanwezigheid had. Een taliban woordvoerder omschreef in 2017 tolken als nationale verraders (EASO, *“Country of Origin Information Report. Afghanistan Individuals targeted by armed actors in the conflict”*, december 2017, p. 35-36). Artikel 11 van de taliban gedragscode (Layeha) schrijft de executie voor van personen die voor buitenlandse ongelovigen werken, met inbegrip van tolken. Zij werden door de taliban gezien als verantwoordelijk voor de dood van Afghaanse burgers en openlijk bestempeld als criminelen (EASO, *Afghanistan. Anti-Government Elements (AGE's)*, August 2020, p. 26-27). Ook personen die niet op de loonlijst van buitenlandse troepen stonden maar logistieke diensten leverden, werden gevisceerd, zij het niet op dezelfde systematische wijze. Na de machtsovername vroegen duizenden tolken die voor buitenlandse troepen een speciaal visum aan om het land te kunnen verlaten en werden heel wat informanten, medewerkers en hun familieleden geëvacueerd. Vele tolken en andere medewerkers van buitenlandse troepen slaagden er evenwel niet in Afghanistan tijdig te verlaten. Hoewel de taliban snel na de machtsovername een algemene amnestie afkondigden voor al diegenen die tegen hen gevochten hadden, werden wraakacties door talibanleden en -aanhangers gerapporteerd. In de weken na de machtsovername werden zwarte lijsten opgesteld en razzia's gehouden in Kaboel waarbij personen die een connectie hadden gehad met de voormalige Afghaanse overheid of buitenlandse door de VS geleide troepen, waaronder tolken, actief opgespoord werden (EU AA, *Afghanistan. Targeting of individuals*, August 2022, p. 75-77, EASO, *Afghanistan. Country Focus*, January 2022, p. 45-47). Er is melding gemaakt van met name tolken die ondergedoken leefden en tolken die door de taliban voor de rechtbanken werden opgeroepen om zich te verantwoorden, waarbij de familieleden onder druk werden gezet dat zij zouden worden verantwoordelijk gehouden als de betrokkene niet zou komen opdagen. Er zijn ook gevallen gedocumenteerd van executies, foltering, misbruik en gedwongen verdwijningen van personen die op één of andere manier gelieerd waren aan de buitenlandse troepen.

Ook familieleden van personen die met buitenlandse troepen hebben gewerkt zijn bedreigd na de machtsovername. De taliban wenden verschillende middelen aan om gevisceerde profielen te identificeren. Zo breidden de taliban hun netwerk van informanten uit en verzamelen ze via lokale districtscommandanten, studenten en leiders van moskeeën namen van voormalige medewerkers van de Afghaanse overheid en legerpersoneel en wordt in Kaboel op een systematische manier gepoogd informatie te verzamelen over professionele activiteiten en affiliaties van de inwoners van Kaboel.

Verder heeft Human Rights Watch bezorgdheid geuit over databanken waardoor de *de facto* autoriteiten toegang kunnen hebben, waaronder de loonlijsten van het NDS en databanken gefinancierd of opgezet door Westerse donoren en internationale instellingen. Verder hebben de taliban ook toegang tot het HIIDE (*Handheld Interagency Identity Detection Equipment*) systeem. Dit biometrisch instrument werd door de troepen van de Verenigde Staten onder meer gebruikt om Afghanen die voor de coalitie werkten te identificeren en werd in de laatste week van het taliban offensief in 2021 in beslag genomen (EU AA, *Afghanistan. Targeting of Individuals*, August 2022, p. 63-64, 75). Uit het recentere rapport van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties, *“The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security”*, 28 February 2023, bijgebracht door verzoeker door middel van zijn aanvullende nota, blijkt dat ook gedurende 2022 personen die voor de buitenlandse troepen hebben gewerkt het slachtoffer werden van buitengerechtelijke executies, willekeurige arrestaties en foltering. In de EU AA *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023 worden personen die voor buitenlandse troepen gewerkt hebben en hun familieleden beschouwd als een risicoprofiel. Voor personen die zelf voor buitenlandse troepen hebben gewerkt kan in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen terwijl familieleden van deze personen ook een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben.

De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar beide partijen verwijzen, bijtreden (EUAA *“Country guidance: Afghanistan”*, januari 2023, p. 58-59).

Hierboven werd al vastgesteld dat niet wordt betwist dat verzoeker de broer is van een voormalige tolk voor de buitenlandse troepen in Afghanistan. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoekers familie die zich nog in Kaboel bevond toen hij in mei 2018, Afghanistan heeft verlaten, in september 2021 vanuit Kaboel vertrokken is naar Iran en er tot op heden op illegale wijze verblijft. Dit wordt door verwerende partij als dusdanig niet betwist. In zoverre in de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat verzoekers familie ook na de machtsovername nog in Kaboel verbleef en er geen problemen waren met de taliban, blijkt uit de lezing van de notities van het tweede persoonlijk onderhoud dat verzoeker gevraagd naar veranderingen in zijn situatie na de machtsovername, verklaarde *“Ja, er zijn veranderingen in mijn familie, sinds de taliban overnam is onze familie probeerden (sic) vluchten, en na twee weken zijn ze naar Iran gevlucht”* en nu in Teheran verblijven (notities PO II, p. 3). Gevraagd of er voor zijn familie vertrok incidenten zijn geweest met de taliban, stelt verzoeker *“Nee, er was geen incident, want ze verdoken”* (notities PO II, p. 5). Er kan redelijkerwijze worden aangenomen worden dat met deze laatste zin wordt bedoeld dat zijn familie was ondergedoken, wat uiteraard kan verklaren waarom er geen incident was met de taliban voor zijn familie is vertrokken, aangezien zij zich verborgen hielden voor de taliban. Dat er geen ‘problemen’ waren met de taliban onmiddellijk voor of zelfs in de jaren voor hun vertrek, betekent niet dat er voor de familie van verzoeker geen risico voor vervolging bestond omwille van de vroegere activiteiten van verzoekers broer als tolk voor buitenlandse troepen op het ogenblik van de machtsovername en dat er actueel geen risico meer zou bestaan. Er kan ook niet voorbijgegaan worden aan het gegeven dat zijn familie volgens zijn verklaringen amper twee weken nadat Kaboel in handen was gevallen van de taliban naar Iran zijn gevlucht, zodat zij slechts een zeer korte periode na de machtsovername in Afghanistan gebleven zijn. Zoals hierboven uiteengezet werd niet alleen in de weken en maanden onmiddellijk na de machtsovername actief gezocht naar voormalige medewerkers van buitenlandse troepen en hun familieleden, maar werden ook daarna gevallen gerapporteerd waarbij deze personen en hun familieleden geïdendeerd werden. Verzoekers directe familiale band met een voormalige tolk voor de buitenlandse troepen in Afghanistan is gelet op de bovenstaande informatie waaruit blijkt dat ook familieleden van personen met dergelijk profiel nog actief zouden kunnen worden opgespoord, een factor die het objectieve risico voor verzoeker om in geval van terugkeer vervolging te ondergaan, vergroot.

Het gegeven dat verzoekers broer op zijn facebook account nog steeds vermeldt dat hij een tolk was voor de VS troepen, lijkt dat risico eerder te versterken dan dat het er afbreuk aan zou doen. zoals in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld. De Raad is niet blind voor het feit dat verzoeker geen eenduidige verklaringen aflegt over wat er met zijn andere broer zou zijn gebeurd onderweg naar België, nu hij in het verzoekschrift terugkomt op zijn eerdere verklaringen niet te weten wat er met hem was gebeurd nadat zij in Iran van elkaar gescheiden waren en nu stelt dat zijn andere broer werd teruggestuurd naar Afghanistan en later naar de Verenigde Staten is gegaan. Dit doet evenwel geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat zijn niet betwiste directe familiale band met een voormalige tolk voor de buitenlandse troepen die in België erkend is als vluchteling actueel na de machtsovername waardoor de taliban volledige controle hebben verworven over het gehele grondgebied de Afghaanse instellingen en databanken van buitenlandse troepen, een objectieve risico factor is in de individuele omstandigheden van verzoeker.

De omstandigheid dat verzoekers familie onmiddellijk na de machtsovername eveneens Afghanistan is ontvlucht is een bijkomende indicatie hiervan.

6.4. Verder beroept verzoeker zich in het verzoekschrift en in zijn aanvullende nota op een vrees voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering. Hij verwijst daarbij uitvoerig naar objectieve landeninformatie en naar het gegeven dat hij reeds vijf jaar uit Afghanistan weg is en op jonge leeftijd in België is aangekomen en een tattoo op zijn borst heeft.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *“Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”*, p. 17). Ook werden gevallen van *ad hoc* lijfstraffen gemeld, waarbij aan de bestraffing geen formele procedure voorafgaat en waarschuwde het Afghan Analyst Network voor een verhoging van het aantal lijfstraffen (UNAMA, *Corporal Punishment and the Death Penalty in Afghanistan*, May 2023 en Afghan Analyst Network, *Lashing, Beating, Stoning: UNAMA tracks corporal punishment and the death penalty in Afghanistan*, 8 May 2023).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30). In februari en maart 2023 werd het verbod op het vieren van valentijnsdag en het Perzische nieuwjaar ingevoerd en werd opgetreden door medewerkers van het MPVPV tegen personen die de maatregelen met betrekking tot het naleven van de ramadan niet strikt naleefden waarbij onder meer 8 mannen zweepslagen kregen (UNAMA, *“Human Rights situation in Afghanistan, February-April 2023,”* p. 5).

In het bijzonder wat betreft *“zina”* – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, Amnesty International, *"The rule of Taliban. A year of violence, impunity and false promises"*, augustus 2022, p. 31-35 en Freedom House, *"A Needs Assessment of Afghan Human Rights Defenders"*, January 2023, p. 14-15).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid: (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een geprononceerde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar beide partijen verwijzen, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu is verzoeker in België aangekomen in september 2018 toen hij net achttien jaar was geworden. Verzoeker verklaarde dat hij in mei 2018 is vertrokken (notities PO I p. 16). Verzoeker was dus nog minderjarig toen hij uit Afghanistan is vertrokken en verblijft ondertussen meer dan vijf jaar in België. Uit de door verzoeker neergelegde documenten blijkt dat hij onder meer in een Italiaans restaurant en de sector van de postorder bedrijven heeft gewerkt, dat hij het uitgaansleven frequenteert en daarbij ook in vrouwelijk gezelschap verkeert en dat hij aan fitness doet. Verzoeker verklaart tijdens het eerste persoonlijk onderhoud zijn broer die in België woont vaak te bezoeken (notities PO I, p. 13).

Zo hieruit als dusdanig geen daadwerkelijke verwestering kan worden afgeleid, blijkt hieruit wel dat verzoeker actief participeert in en zich open stelt voor de Belgische samenleving en daarbij noodzakelijkerwijze wordt geconfronteerd met opvattingen, waarden en normen die de uitdrukking vormen van grondrechten die zijn verankerd in het EVRM en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zoals gelijke behandeling van mannen en vrouwen, het recht op vrije meningsuiting en godsdienstvrijheid, die haaks staan op het gedachtegoed van de taliban. Verzoeker was weliswaar net meerderjarig bij aankomst maar niettemin nog jong. Er kan daarbij, gelet op verzoekers jonge leeftijd bij aankomst, redelijkerwijze worden aangenomen dat dit een impact heeft gehad op zijn ontwikkeling als jongvolwassene en de wijze waarop hij zich gedraagt, wat het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn dorp en regio van herkomst zal opvallen in de lokale gemeenschap en bij de lokale talibanleiders en zal worden gepercipieerd als aangetast door de waarden en normen die in Europa gelden in belangrijke mate verhoogt.

Hoewel hij al grotendeels gevormd was naar Afghaanse normen en gebruiken op het ogenblik van zijn vertrek, kan bovendien niet worden voorbijgegaan aan het gegeven dat hij lang voor de machtsovername uit Afghanistan is vertrokken en dat hij dus niet vertrouwd is met de vigerende normen, regels en gebruiken zoals vormgegeven door de taliban.

Bijkomend stelt de Raad vast dat uit de door verzoeker neergelegde documenten en foto's blijkt dat hij een tattoo van een vlinder met aan beide kanten respectievelijk de woorden ‘mom’ en ‘dad’ heeft op zijn borst. In de aanvullende nota van verzoeker wordt uiteengezet dat deze tattoo in België werd gezet. Verzoeker zou hiermee uitdrukking willen geven aan het feit dat hij zijn ouders mist.

De vlinder zou daarbij ook symbool staan voor de vrijheid die hij in België heeft en belangrijk vindt en die hij in Afghanistan niet zal hebben. Ter terechtzitting merkt verwerende partij op dat niet duidelijk is wanneer de tattoo zou gezet zijn en wijst er op dat het louter hebben van een tattoo niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Verzoeker bevestigt ter terechtzitting dat hij deze tattoo in België heeft laten zetten. Wanneer de tattoo in op verzoekers lichaam werd aangebracht kan niet worden nagegaan op basis van de stukken in het rechtsplegingsdossier. Hoe dan ook kan niet worden voorbijgegaan aan het gegeven dat verzoeker wel degelijk een tattoo heeft.

Lezing van het rechtsplegingsdossier leert dat objectieve landeninformatie over de wijze waarop tattoos gepercipieerd worden in Afghanistan onder het huidige talibanregime uiterst beperkt is. De door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie bevat hierover geen informatie. De door verzoeker bijgebrachte landeninformatie in zijn aanvullende nota over dit onderwerp dateert van voor de machtsovername. In het artikel Alarabyia News, *"Skin sin? Tattoos embody 'social revolution' in Afghanistan"* van 21 december 2014 wordt vermeld dat tattoos op een bepaald ogenblik populair werden als een onverwachte erfenis van de Navo-interventie in Afghanistan maar ook dat vele moslims van mening zijn dat tattoos verboden zijn in de islam, terwijl sommige mullahs in Afghanistan tattoos hevig bekritisieren als een mutilatie van het menselijk lichaam. Een artikel in The New Humanitarian, *"The Afghan refugee crisis brewing on Turkey's eastern border"* van 3 augustus 2021 vermeldt het geval van een zestienjarige Afghaan met een tattoo op zijn hand die door de taliban, die tattoos als onislamitisch zouden beschouwen, gedurende achttien dagen werd vastgehouden en regelmatig geslagen. De objectieve landeninformatie die voorligt is te beperkt, te anekdotisch en te weinig recent om enige conclusie te kunnen trekken met betrekking tot de wijze waarop personen met een tattoo al dan niet op een zichtbare plaats riskeren behandeld te worden in geval van terugkeer naar Afghanistan. Wel blijkt uit de door verzoeker geciteerde artikelen dat de populariteit van tattoos op een bepaald ogenblik is gestegen in Afghanistan en dat dit onder meer verband hield met de NAVO-interventie en de aanwezigheid van buitenlandse troepen in het land. Er kan op basis van de beschikbare landeninformatie dan ook niet uitgesloten worden dat tattoos die onder meer Engelse woorden bevatten, zoals *in casu* het geval is, in Afghanistan actueel wordt geassocieerd met westerse cultuur. Verzoekers tattoo bevindt zich op zijn borst en als dusdanig niet zichtbaar in het dagelijkse leven. Hierboven werd evenwel reeds vastgesteld dat verzoekers profiel als broer van een voormalige tolk voor buitenlandse troepen en wiens familie onmiddellijk na de machtsovername naar Iran is gevlucht als een risico profiel moet worden beschouwd en dat de kans reëel is dat hij ook omwille van zijn verblijf in België sinds 2018 op jonge leeftijd in de kijker zal lopen van de taliban. Hoger werd ook reeds gewezen op het feit dat de taliban hun netwerk van informanten hebben uitgebreid en dat in Kaboel op een systematische manier gepoogd wordt informatie te verzamelen over professionele activiteiten en affiliaties van de inwoners van Kaboel. Uit het rapport van Amnesty International, *"The Rule of Taliban. A Year of Violence, Impunity and False Promises"* van 15 augustus 2022, bijgebracht door verzoeker, blijkt dat nieuwkomers in een bepaald gebied vaak op specifieke belangstelling van lokale talibanleiders kunnen rekenen. Indien verzoekers tattoo bij controles of ondervragingen ontdekt wordt, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat dit in verzoekers specifieke geval als een bijkomende indicatie zal gezien worden dat verzoeker 'besmet' is met waarden en opvattingen die ingaan tegen de waarden en normen zoals vormgegeven door de taliban.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie.

De Raad is van oordeel dat gelet op het geheel van bovenstaande elementen en factoren eigen aan verzoeker, hij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap en leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan en er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker daarbij wordt gepercipieerd, onder meer omwille van de duur van zijn afwezigheid uit Afghanistan, zijn traject in België en zijn bloedverwantschap met een voormalige tolk voor buitenlandse troepen die erkend vluchteling is in België als een persoon die verwesterd is of de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden.

Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering of religieuze, morele of sociale normoverschrijding. Echter, de door beide partijen bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst op *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

Uit deze informatie blijkt verder dat personen die als verwesterd beschouwd worden het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat de perceptie leeft dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

Daarnaast stelt de Raad vast, gelet op de beschikbare landeninformatie, verzoekers verklaringen en de erkenning als vluchteling in België van zijn broer omwille van diens voormalige activiteiten als tolk voor buitenlandse troepen, dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker als familielid van een voormalige tolk voor buitenlandse troepen wordt geïdentificeerd en aan daden van vervolging omwille van deze verwantschap wordt onderworpen. Er kan dan ook in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging op basis van dit risicoprofiel (EU AA, *Country Guidance Afghanistan*, January 2023, p. 59).

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie door beide partijen bijgebracht, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen op basis van een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is.

De Raad treedt immers, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA "*Country Guidance*" (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden beschouwd als verwesterd of hiervan beschuldigd zou worden. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA "*Country Guidance*" concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 148-149).

Tot slot blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend drieëntwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET